

Linda van Rijn
Zomerhuis



Uitgeverij Oorsprong

Proloog

Ze hoorde hem voordat ze hem zag. Altijd diezelfde passen. Langzaam, alle tijd, hij waande zich onbespied. En dat was hij ook. Zo ver het bos in zou niemand hem zoeken. En haar ook niet. Vooral haar niet. Niemand die haar miste.

Papa en mama dachten dat ze met haar vriendinnen mee was naar het strandje. Of naar het zwembad. Die zouden haar niet gaan zoeken. Natuurlijk niet. Het leek ze helemaal niks uit te maken wat ze allemaal deed. En haar vriendinnen dachten dat ze bij de caravan was. Of weg. Of ergens anders. Die leken het ook allemaal niks uit te maken.

Hij was anders geweest, eerst. Het was zo stom dat het niemand kon schelen hoe het met haar ging, en toen was hij er ineens en hem maakte het wel uit. Hij luisterde naar haar. Luissterde echt. Hij vroeg hoe het ging en onthield wat ze vertelde. Hij belde als ze alleen thuis was. Dat voelde fijn. Toen nog wel.

Het voelde nu allang niet meer fijn. Misschien was ze eerst verliefd geweest, dat wist ze eigenlijk niet zeker. Nu in elk geval niet meer. Maar nu kon ze niet meer terug.

Hij zei altijd dat zij het ook wilde, maar dat was niet waar. Natuurlijk wilde ze het niet. Hij was groot en vies en ze wilde hem niet. Nergens. Niet in haar mond, en ook nergens anders. Maar hij deed het gewoon en ze onderging het. De gevolgen waren te groot als ze dat niet zou doen. Of als ze erover zou praten. Hij had gezegd wat hij dan zou doen en ze wist dat hij het meende.

Ze hoopte dat ze haar mond kon blijven houden. Soms moest ze op haar tong bijten om niet uit te schreeuwen dat ze het zou zeggen. Dat ze naar de politie zou gaan. Hij zou woedend worden. Maar ze wist niet hoelang ze het zwijgen nog kon volhouden.

Hij was nu heel dichtbij. Hij lispelde haar naam. De s liet hij langer duren dan nodig, waardoor het altijd een beetje klonk alsof hij een slang was.

Ze gaf geen antwoord. Ze maakte sowieso geen geluid. Het had geen zin, niemand die haar kon horen. Hij kon alles doen.

Ze sloot haar ogen en kromp in elkaar.

Hoofdstuk 1

Door de openstaande balkondeuren drong het geluid van een kwetterende merel de slaapkamer binnen. Met een combinatie van vermoeidheid en irritatie keek Eva van Riemsdijk op de wekkerradio naast haar bed. 4.42 uur. Wat zong die vogel vroeg. In de verte loeide de sirene van een politieauto. Eva draaide zich om, stompte in haar kussen en voelde de slaap verder wegtrekken.

Niet dat ze niet moe was. Integendeel. Maar zoals altijd als ze te dicht tegen de ochtend wakker werd, was de fysieke vermoeidheid te veel opgelost. Moe was ze tegenwoordig altijd wel, maar toch kon ze niet meer slapen. In tegenstelling tot Max, die nadat hij zijn flesje had gekregen weer snel was ingedommeld. En in tegenstelling tot Leon, die naast haar lag en te oordelen aan zijn diepe, regelmatige ademhaling niet had meegerekregen dat Eva er net uit was geweest. Zoals elke nacht, dus verbaasd was ze niet. Hun afspraak dat zij de nachten deed omdat hij nu eenmaal nooit meer in slaap kwam, zelfs al was het pas één uur, beviel hem prima. Toen Eva laatst had geprobeerd er met hem over te praten, had ze al snel gemerkt dat die afspraak niet onderhandel-

baar was. Nu hoopte ze vooral dat Max binnenkort eindelijk hele nachten zou gaan doorslapen. Om haar heen hoorde ze alleen maar verhalen van baby's die al na twee of drie maanden doorsliepen. Max was ruim zes maanden.

Vannacht was niet de ergste nacht geweest, aangezien Max pas om halfvijf voor het eerst wakker was geworden. Dat was weleens anders. Soms moest ze er drie, vier, zelfs vijf keer uit op een nacht. Maar nu lag ze op haar rug en keek naar het plafond. Dat het buiten al bijna licht was, hielp ook niet erg mee. Ze wierp opnieuw een blik op de wekker. 4.46 uur. Het schoot door haar heen dat dit vroeger geen vreemd tijdstip was geweest om uit de kroeg te rollen, maar dat was een plek waar ze al een tijdje niet meer was geweest. Niet dat ze dat erg vond. Ze vond het leuk om met vriendinnen af te spreken, maar de tijd van het echte stappen lag achter haar. Tegenwoordig was ze liever thuis met haar kind. Bij die gedachte grimaste ze onwillekeurig. Ooit had ze geroepen dat ze nooit zulke dingen zou gaan zeggen. Dat moeders natuurlijk gewoon nog konden uitgaan. En dat was ook zo: het kon wel. Maar ze wilde het niet.

Automatisch kwam er een glimlach op haar

gezicht. Hij mocht haar dan 's nachts uit haar slaap houden, dat nam natuurlijk niet weg dat Max het allerbeste was wat haar ooit was overkomen. Nog veel beter en mooier dan ze ooit had vermoed. Bijna twee jaar had ze moeten wachten voordat ze zwanger was. In die jaren, en natuurlijk tijdens de zwangerschap, had ze zich allerlei voorstellingen gemaakt van hoe het zou zijn, maar geen van die ideeën kwam in de buurt van de werkelijkheid. Het was nog veel intenser, mooier en soms ook zwaarder dan ze had kunnen vermoeden. Ze had nooit gedacht dat ze zo belachelijk veel kon houden van wie of wat dan ook. Dat een baby betekende dat je je eigen leven gewoon echt minder belangrijk vond, dat alles ineens om hem draaide en dat dat prima was. Het was een gevoel waarop je je simpelweg niet kon voorbereiden en dat ook nergens mee te vergelijken was.

Ze draaide zich op haar zij en keek met nietsziende ogen naar het openstaande raam, terwijl ze bedacht dat als je je ergens niet op kon voorbereiden, het misschien ook niet zo gek was dat je je soms een beetje overvallen voelde. Want ook dat gevoel had ze erbij gekregen toen ze moeder werd. Ze had altijd de strakke controle over haar

eigen leven kunnen voeren, maar sinds Max er was, had ze vaak het gevoel dat ze die controle kwijt was. Dat iemand anders haar leven had overgenomen. Dat was natuurlijk ook zo en hoewel ze hier echt wel van tevoren over had nagedacht, kon ze er toch slecht mee omgaan. Ze wilde heel graag een relaxte moeder zijn, een-tje die meebewoog – go with the flow. Als het vandaag niet lukte, dan moest het morgen maar: die instelling. Maar helaas, ze had over zichzelf geleerd dat ze zo niet in elkaar zat. Ze bewoog niet makkelijk mee, ze vond het moeilijk als haar dagindeling in de war werd geschopt en ook als ze een hele dag in beslag werd genomen door Max die nog geen twee minuten weggelegd wilde worden. Dat kon ze natuurlijk niet op hem afreageren. Hij was zes maanden, hij kon er niks aan doen. Maar aan het einde van zo'n dag was ze vaak aangebrand, narrig zelfs. En dan was het Leon op wie ze het afreageerde, ook al was ze daar niet trots op.

Terwijl ze luisterde naar zijn ademhaling, dacht Eva aan hoe hun relatie was veranderd sinds de komst van Max. Aan de ene kant waren ze naar elkaar toe gegroeid, dat stond buiten kijf. Dat ze door Max op de meest bijzondere

manier voor altijd aan elkaar waren verbonden, gaf hun relatie een extra laag die nergens mee te vergelijken was. En als ze Leon met Max in de weer zag, hield ze nog meer van hem dan eerst. Maar als ze eerlijk was, was dat niet het gevoel dat in het dagelijks leven overheerste. Dat stond meer in het teken van slaapgebrek, haast en meer irritaties en ruzies dan voordat Max er was. In het weekend viel het nog wel mee. Dan sliepen ze om de beurt uit en hoefden ze niet te haasten, wat al heel wat ergernis scheelde. Maar op doordeweekse dagen was het niet altijd even gezellig. Op de dagen dat Eva werkte, moesten ze 's ochtends enorm haasten om allebei op een redelijk tijdstip op hun werk te kunnen zijn. Ze hadden afgesproken Max om de beurt naar het kinderdagverblijf te brengen, maar in de praktijk deed Eva het vaker dan Leon omdat hij langere werkdagen maakte. Ze wist heus wel dat hij zestig uur per week werkte en dat dat bij het advocatenkantoor waar hij in dienst was het gemiddelde was. En dat de flexibiliteit in haar werk als accountmanager bij een uitzendbureau nu eenmaal groter was. En dat Leon jarenlang keihard had gewerkt om partner te kunnen worden en hij die kans nu zijn doel binnen handbereik was,

niet meer door zijn vingers kon laten glippen. Maar het betekende wel dat Eva zich vaak in bochten moest wringen en ook dat Max soms langer op de opvang zat dan ze zou willen.

Soms vond Eva wel dat Leon best wat flexibel kon zijn, en meer begrip voor haar kon tonen. Als ze moe was omdat ze elke nacht in de weer was met Max, hoefde hij heus niet aangebrand te reageren als ze een keer uit haar slof schoot. En als hij weer eens de belofte dat hij Max zou brengen of halen niet nakwam, mocht hij heus wel wat begrip tonen voor Eva's irritatie daarover. Een reële irritatie, vond ze zelf.

Eva draaide zich weer op haar rug en staarde naar het plafond. Er zat een dunne scheur vanaf de plek waar Leon de lamp had opgehangen helemaal tot aan de muur. Het huis was oud, meer dan honderd jaar. Eva hield van de knusse sfeer ervan en de mooie details. Toch overwoog ze steeds vaker om het te verkopen. Het appartement was nou niet meteen de meest handige plek voor een gezin. Max' kamertje was zo klein dat er net een bedje en een commode in pasten. Zijn kleertjes lagen in hun eigen kledingkast, want voor een extra kast was in zijn kamer geen plek.

Een tweede kind konden ze hier niet krijgen

en dat vond Eva jammer, want het was op termijn wel haar wens. Ook die van Leon. Ze hadden het er al vaker over gehad dat ze allebei hoopten dat Max niet alleen zou blijven. Maar dan moesten ze wel eerst op zoek naar een ander huis. Eva had lange tijd geroepen dat ze nooit de stad uit zou gaan, maar de laatste tijd begon ze daar – tot haar eigen verbijstering – anders over te denken. Niet meer altijd die trappen op en af, met de maxicosi en een tas vol boodschappen. En wat zou het in de zomer fijn zijn om een tuin te hebben in plaats van een balkon.

Ze wist wel hoe Leon zou reageren als ze het voorstelde. Hij was verknocht aan de stad en moest er niet aan denken om die te verlaten. Net als zij was hij opgegroeid in een dorp en daar wilde hij nooit meer wonen. Hij hield van de reuring, de levendigheid, de vibe die altijd in Amsterdam leek te hangen. Hij wilde de deur uit kunnen lopen en binnen honderd meter al twee koffietentjes en een leuk café tegenkomen. Hij wilde cocktails kunnen drinken in een skybar, als hij daar ineens zin in kreeg. Eva wilde dat ook, ze had er jarenlang van genoten in de stad, maar de nadelen begonnen haar steeds meer tegen te staan. Misschien kwam dat ook wel door-